

Cuvânt înainte

A evoluat omenirea în sensul bun al cuvântului? Războaiele sunt la fel de crude, fără sens și de sângeroase cum au fost întotdeauna, iar restul contează prea puțin. Omul însuși este victima omului care ucide pentru bani, din datorie, din plăcere sau din întâmplare. În 1999 două evenimente au creat emoție în lume. Tragedii în urma cărora viitorul unor copii a devenit trecut. Cultura militară, cultivată fără discernământ prin minunata tehnologie a Internetului, a semănat ură și dispreț față de viață în sufletele a doi tineri din Statele Unite ale Americii. În 20 aprilie 1999 cei doi ucideau cu sânge rece și fără alegere 23 de semeni de-ai lor, elevi ai colegiului Columbine din Denver. Doar nouă zile mai târziu, la mii de kilometri depărtare, alte vieți nevinovate sunt secerate în urma unui bombardament NATO asupra unor barăci militare de lângă Surdulica, Serbia, doar pentru că înalta tehnologie militară a fost învinsă de câțiva nori răslețiți pe cer. Victime care nu se vor regăsi printre eroii care au scris și scriu marea istorie a omenirii. Acolo vor fi doar șefi de state, oameni politici, militari de rang mai mare sau mai mic, într-un cuvânt voci care decid și ochi care nu vor vedea câtă suferință au semănat în lume doar pentru că ei nu au obiceiul să privească înapoi. Ei sunt oamenii

care au știința de a găsi mereu explicații. Ei sunt oamenii care nu vor învăța nimic din această istorie a anonimilor. Mi-ar plăcea să cred că după moarte pătrundem într-un alt univers, dar la fel de mult aș dori ca acele suflete care au părăsit trupurile înainte de vreme, într-o clipă în care el, omul, a hotărât timpul morții, să rămână undeva atârdate într-o lume dintre lumi de unde să poată sorbi trăirea așa cum noi o știm doar în viață fiind. Atunci, în acel an 1999, am hotărât că mă voi apleca cândva asupra acestor tragedii și asupra altor evenimente la fel de nefericite încercând să transmit semenilor mei o altă istorie, istoria celor de care marea istorie nu se împiedică. Veți găsi în acest roman personaje și fapte reale care se întretaie cu lumea virtuală a gândurilor mele într-un tot unitar ce gravitează în jurul unei viori. Vioara a pierit și ea precum o ființă, dar sigur cântecul ei, cântecul instrumentului simbol al muzicii, plutește în lumea dintre lumi, acolo unde sufletele plecate la cer înainte de vreme tânjesc după viață. Am așteptat vreme îndelungată să pornesc acest demers și poate că aș fi eșuat în făptuirea lui dacă întâmplarea nu mi-ar fi scos în cale un grup de oameni minunați puternic mobilizați și îndeaproape îndrumați de Cristian și Geanina Lisandru în jurul cenaclului Amprente literare. Toate mulțumirile mele colegilor care au avut răbdarea să-mi îndrume

pașii în arta scrisului. Dacă nu am reușit pe deplin, vina este doar a mea. Am scris acest roman în primul rând pentru cititorii de cărți așa cum mi-i imaginez eu, suflete dornice să-și multiplice propriile trăiri cu trăirile celor ce pot face cuvintele să râdă sau să plângă și pe înțelesul lor.

Silviu Crăciunas